

ΔΙΚΗ ΑΡΤΟΖΗ

Σπανίως εἰς τὰ δικαστήρια μας παρουσιάζονται πρὸς ἐκδίκασιν ποινικὰ ὑποθέσεις τόσο ἐνδιαφέρουσαι καὶ τόσο μυστηριώδεις, ὅσον ἡ κατὰ τὴν παρελθούσῃ Δευτέραν διαξαχθεῖσα ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα Κακουργιοδικείου δίκη τοῦ περιβοήτου Ἀρτόζη. Εἰς τὰ δικαστήρια μας συνήθως παρουσιάζεται τὸ ἔγκλημα ὑπὸ τὴν ἀγενῆ, τὴν χαμερπῆ καὶ τὴν ζωώδη αὐτοῦ ἐκδήλωσιν καὶ οἱ ἥρωες τῶν συνεδριάσεων τοῦ κακουργιοδικείου εἶνε ἢ ἔλεεινοὶ ζωοκλόποι ἢ ἀνθρωποκτόνοι κτηνώδεις, ἀναιρέσαντες ἕνα ὁμοίον τῶν ἐξ ἀσημάντου ἔριδος. Ἄλλ' ὁ Ἀρτόζης ἀνήκει εἰς τὴν ὑψηλὴν περιωπὴν τοῦ ἐγκλήματος, εἰς τὴν τὸ θηριώδες ὀρμέφυτον συνδυάζεται μετ' ἐξόχου ἐπιτηδειότητος καὶ ὑπουλότητος, εἰς τὴν ὁ ἐγκληματίας ἔχει πλήρη τὴν συναίσθησιν τῆς πράξεώς του, καὶ λαμβάνει ἐκ τῶν προτέρων τὰ μέτρα τοῦ διὰ τὴν ἀποφυγὴν τῆς συνεπειᾶς. Ἄλλως τε τὸ ἀποτρόπαιον ἔγκλημα δι' ὃ ἐκατηγορεῖτο ὁ Ἀρτόζης ἐτελέσθη ἐντὸς τῆς πρωτεύουσας, βαθύ μυστήριον δὲ περιέβλεπεν αὐτό, ὅπερ οὐδ' αὐτὴ ἢ ἐν τῷ κακουργιοδικεῖῳ διαδικασίᾳ ἴσχυσε δυστυχῶς νὰ διαφωτίσῃ. Ἐπομένως ἡ κοινὴ ἐξεδήλωσε ζωηρότατον ἐνδιαφέρον καὶ ὁ τύπος ἀνταποκρινόμενος εἰς τὸ αἶσθημα τοῦτο παρηκολούθησε μετ' ἰδιαζούσης ἀκριβείας καὶ ἐπιμελείας τὴν ἐκτύλιξιν τῆς δίκης, ἡ δ' ἐφημερὶς ἡμῶν παρὰ τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Φωκᾶ ἀντιπροσωπευθεῖσα κατὰ τὴν δίκην παρέχει σήμερον μίαν σελίδα προσωπογραφῶν τῶν κυριωτέρων τῆς δίκης προσώπων.

Εἰς τὸ μέσον εἰκονίζεται ὁ ἀπαίσιος πρωταγωνιστὴς Μιχαὴλ Ἀρτόζης ἐξ Ἠπείρου, πεντηκοντούτης περίπου τὴν ἡλικίαν, ὅστις ἐκηρύχθη ἔνοχος ὅτι τὴν νύκτα τῆς 14 Δεκεμβρίου 1885 ἐδολοφόνησε τὸν Νικόλαον Ζώνιον σύζυγον τῆς ἀνεψίας του, μετ' οὐ συγκατώκει, διδάσκαλον καὶ ἐπιστάτην ἐν τῇ οἰκίᾳ Στρέφη, οὗ τὸ πτώμα εὗρέθη θηριωδῶς κατακρεουργημένον, φέρον τριάκοντα τραύματα, ἐξ ὧν τὰ πλείστα θανατηφόρα. Ὁ Ἀρτόζης ἠρνεῖτο τὴν πρᾶξιν δι' ἄσχετον, ὅτι τὸν φόνον ἐξετέλεσαν λησταί, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς κινδυνεύσας μόλις κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ, παρέστησε δὲ αὐτῷ τὰ πράγματα, ὥστε ἐν ἀρχῇ ἐπιστεύθη. Ἐπειτα ὁμῶς ἡ δικαιοσύνη ἀνεῦρε τοικύτας φοβερὰς καὶ βαρυτάτας κατ' αὐτοῦ ἐνδείξεις καὶ μάλιστα τὴν τῶν ἐν τῷ ἀποπάτῳ εὐρεθέντων αἱμοσταγῶν ἐνδυμάτων του, ὥστε καὶ οἱ ἔνοχοι ἐπείσθησαν περὶ τῆς ἐνοχίας του καὶ καταδίκασαν αὐτόν. Ἀλλὰ τὸ αἶτιον τὸ ὠθήσαν αὐτόν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς στυγεραῆς πράξεώς του δὲν ἐξηκριβώθη καὶ τὸ ἔγκλημα φέρει χαρακτῆρα ὄντως μυστηριώδη καὶ ἀνεξήγητον, ὑπαινιγμοὶ δὲ τινες τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῆς ὑπερασπίσεως καθὼς καὶ κρύφιαί τινες διαδόσεις παρέχουσι τὴν ὑπόνοιαν ὅτι θυγάτηρ τις τῆς Εὐκᾶ δὲν εἶνε ξένη ἴσως πρὸς τὸ μυστηριώδες δράμα.

Ὁ Ἀρτόζης ἦτο μᾶλλον εὐπαρῶς, μετερχόμενος τὸν μεσίτην, ἀναμιγνυόμενος εἰς τὰ χρηματικὰ, τιμιώτατος δὲ περὶ τὰς συναλλαγὰς του, ὡς μαρτυρεῖται. Ἐνδύεται εὐπρεπῶς καὶ ἔχει φυσιογνωμίαν μᾶλλον φιλησούχου πολίτου παρὰ θηριώδους κακούργου. Κατὰ τὴν δίκην ἡ μορφή του ἔμενεν ἀπαθὴς καὶ ἐταράχθη μόνον ὅτε ἤκουσε τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του.

Οἱ εἰκονιζόμενοι σύζυγοι Στρέφη, ἦσαν αἱ σπουδαιότατοι τῆς κατηγορίας μάρτυρες, εἰς αὐτοὺς ἐξεμυστηρεύθη ὁ Ἀρτόζης ὅτι εὐρίσκοντο εἰς τὸν ἀπάπατον ἐρριμμένα τὰ καθημαγμένα ἱμάτια, παρακαλέσας νὰ διατάξωσιν τινὰ νὰ τὰ ἐξαγάγῃ ἐκεῖθεν πρὶν ἐπιχειρήσῃ ἔρευναν ἢ ἀρχή, ἔστω

καὶ ἐπ' ἀμοιβῇ χιλίων ἢ δισχιλίων δραχμῶν· αὐτοὶ δὲ ἀνεκοίνωσαν εἰς τὴν ἀνάκρισιν τὴν ὑποπτον ταύτην ἐκμυστηρεύσιν.

Ἡ μάρτυς Γαϊτάνου ἦτο ἡ ἐξυπνήσασα ἐκ τῶν γογγυσμῶν τοῦ θύματος καὶ προσδραμοῦσα εἰς τὸ παράθυρον ὁπόθεν εἶδε δύο ἀγνώστους πηδῶντας ἐκ τοῦ τοίχου τῆς οἰκίας καὶ τρεπομένους εἰς φυγὴν. Τὸ γεγονός τοῦτο κατ' ἀρχὰς ἱκανῶς περιέπλεξε τὴν δικαιοσύνην, ἐβεβαιώθη ὁμῶς κατόπιν ὅτι οἱ πηδήσαντες ἀγνώστοι ἦσαν δύο τῶν ἐκεῖ που διασκεδάζοντων νέων, οἵτινες ἔσπευσαν ἀκούσαντες τὸν πυροβολισμόν καὶ τὰς φωνὰς τοῦ Ἀρτόζη καὶ εἰσπηδήσαντες εἰς τὴν οἰκίαν πρὸς ἀνκκάλυψιν τῶν δῆθεν ληστῶν. Δύο τῶν νέων τούτων εἰκονίζονται εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς σελίδος.

Ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς σελίδος εἰκονιζομένη νεαρὰ γυνὴ εἶνε ἡ μάρτυς Κερρασιώτου, παρ' ἧς ὁ Ἀρτόζης ἐζήτησεν ὕδωρ νὰ πλυθῇ ἐρωτήσας σὺναμα αὐτὴν ἂν εἶχεν εἰς τὸ πρόσωπον γρατσουνιὰς.

Τέλος παρὰ πόδας εἰκονίζεται ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου ἀναγινώσκων τὴν καταδικαστικὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων.

ΦΟΡΟΦΟΒΙΑ

— Ζαχαρία! . . . καὶ Ζαχαρία! . . . μωρὸ ποῦ εἶσαι; . . .

Οὕτως ἐβόα ἡ ἀξιότιμος κυρία Θεοδώρα περιερχομένη τὴν οἰκίαν πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ συζύγου τῆς, ἀλλ' οὐκ ἦν φωνὴ καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις.

— Μὰ τί ἔγινες, ἀναθεματισμένε . . . μαγκούφη! ἐξηκολούθει βοῶσα ἡ σύνευνος τοῦ κ. Παραδαρμένου ἐρυθρὰ ἐξ ὀργῆς, ἐξετάζουσα εἰς τὰ δωμάτια, ἕως ὅτου εὗρε τὸν κ. Ζαχαρίαν, δειλὸν συνεσπειρωμένον, ὠχρινῶντα πρὸ τοῦ γραφείου του καθήμενον καὶ ἀναγινώσκοντα ἐφημερίδα.

— Μὰ γυναῖκα! . . . καὶ, γυναῖκα! . . . εἶπε μόλις τὴν εἶδεν· τί κάθου καὶ φωνάζεις «Ζαχαρία, Ζαχαρία! . . .» θέλεις λοιπὸν νὰ με καταστρέψῃς;

Ἡ κυρία Θεοδώρα προσέβλεψεν ἐκπληκτος τὸν σύζυγόν τῆς καὶ παρετήρησε μετὰ προσοχῆς αὐτὸν ἐπὶ στιγμὴν διὰ νὰ πεισθῇ ἂν εἶχε σώας τὰς φρένας.

— Καλὸ δὲν μοῦ λές, στὰ σωστά σου εἶσαι, Ζαχαρία, σήμερον; τῷ εἶπεν ἐπὶ τέλους.

— Πάλιν! ἀνεβόησεν ὁ κύριος Παραδαρμένος θηριωδῶς, πάλιν! λοιπὸν ἐβλάθητες χωρὶς ἄλλο νὰ με ἀφκνίσῃς; . . .

Καὶ ἡ φωνὴ του ἤρχισε νὰ τρέμῃ.

— Ἐλα, Χριστὲ καὶ Παναγιά μου! εἶπε σταυροκοπομένη ἡ κυρία Θεοδώρα, ἡ μέθυσε πρῶτ' πρῶτ' ὁ ἀνδρας μου, ἡ ταῦστριψε ἡ βίβλα χωρὶς ἄλλο!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθησαν βήματα εἰς τὴν κλίμακάν· ἦτο μία τῶν γειτονισσῶν, ἣτις ἀνῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς οικογενείας Παραδαρμένου καὶ ἣτις ἀκούσασα τοὺς λόγους τῆς οικοδεσποίνης ἐσταμάτησεν ἀμηχανοῦσα.

— Ὅριστε μέσα, ὀρίστε μέσα, κυρὰ Ζαχαρούλα! ἐφώνησεν ἡ κυρία Παραδαρμένου ἰδοῦσα αὐτήν.

Ὁ κ. Παραδαρμένος κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦτο.

— Ζαχαρούλα! ἐπιθύρισε, προσηλῶν ὀφθαλμοὺς περιφλεγεῖς ἐπὶ τῆς γειτονίσσης, μὰ αὐτὸ εἶνε συνωμοσία! . . .

— Τί τοῦ ἦλθε, καλέ; εἶπεν ἡ γειτόνισσα ἐκθυμῶς δὲν βλέπετε πῶς εἶνε ἀχνὸς σὰν τὸ πανί; . . . γρήγορα, φέρτε λίγο ξεῖδι . . . λίγο γλυκάδι! . . .

— Καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸν κ. Ζαχαρίαν, ὅστις τὴν ἀπώθησε μετὰ φρίκης.

— "Όχι γλυκάδι!.. όχι γλυκάδι!.. εἶπε μὲ τρόμον, μή, δι' ὄνομα Θεοῦ!.."

Αἱ δύο γυναῖκες παρετήρησαν ἀλλήλας ἐν ἀμηχανίᾳ.

— "Ἐγὼ μοῦ φαίνεται, κυρά, πῶς κάτι θὰ τοῦλθε, εἶπεν ἡ γειτόνισσα· βάλτε τον στό κρεβάτι καὶ δόστε του κανένα ζεστό... Ἰσα Ἰσα κ' ἐγὼ ἦλθα νὰ σὰς ζητήσω λίγο γλυκάνισο..."

Ὁ Ζαχαρίας ἠγέρθη βλοσυρὸς καὶ ἀπειλητικὸς.

— Μὰ καὶ τοῦ λόγου σου ἐκόπρασες στό σπίτι μου νὰ μὲ βασανίσῃς; εἶπε πρὸς τὴν κυρὰν Ζαχαρούλαν... Καὶ σεῖς, προσέθηκε στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, καὶ σεῖς ἐδῶ μέσῃ ἔχετε γλυκάνισον;... νὰ τὸν πετάξετε ἀμέσως!.."

Ἡ κοχλάζουσα εἰς τὰ εὐρέα στέρανα τῆς κυρίας Θεοδώρας ὀργή, ἤρχιζεν ἤδη νὰ ἐκσπῆ, διότι ὄντως ἡ ὑπομονὴ τῆς εἶχεν ὑποβληθῆ εἰς βαρεῖαν δοκιμασίαν.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, βρέ χαμάλη, τῷ εἶπε μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας καὶ προσεγγίζουσα τοὺς αἰχμηροὺς δακτύλους του εἰς τὰ ὄμματα τοῦ συζύγου, ὅστις ὠπισθοχώρει ἐπισημένως, δὲν μοῦ λές τί σ' ἐπίασε καὶ μὰς κάνεις τὸ δαιμονισμένο;... "Ἐλα στὰ λογικά σου, κακομοίρη, γιατί σοῦ βγάζω τὰ στραβά σου!"

— Μὰ γυναῖκα!... ἀπήντησε ψελλίζων ὁ ἀτυχὴς Ζαχαρίας προσπαθῶν νὰ μαλαξῆ διὰ μελιχλίων λόγων τὴν παρωργισμένην μέγαιραν, μὴν εἶσαι τίγρις, καυμένη! θὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴν φοβουμαι! Δὲν τὰ ξμαθες καὶ σὺ πῶς ἡ κυβέρνησις... τὸ ἰσοζύγιον..."

"Ἄλλ' ἡ ὀργὴ τῆς κυρίας Παραδραμένου ἀπξὲ ἐξαφθεῖσα δὲν κατηνύχεται εὐκόλως. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἰδίως κατὰ σύμπτωσιν πολλὰ περιστατικὰ εἶχον συντείνει νὰ ἐξάψωσιν τὴν εὐερέθιστον αὐτῆς φύσιν Ὁ ἀδιόρθωτος Μιμίκος εἶχεν ἐπιτηδεῖως ὑπεξαίρεσει τὴν πρωίαν πρὶν ἀπέλθῃ εἰς τὸ σχολεῖον δύο κεφτέδες. οὗς ἡ κυρία Θεοδώρα εἶχεν ἀφ' ἐσπέρας θέσει κατὰ μέρος ἐκ τοῦ δείπνου διὰ τὸ πρόγευμά τῆς. Ἡ Βασίλω ἡ ὑπηρετρία εἶχε χύσει ἐξ ἀπροσεξίας ἐντὸς τοῦ μαγειρείου τὸ βούτυρον, τὸ ὅποιον εἶχε φέρει ὁ μπακάλης. Ἡ ρομαντικὴ Οὐρανία, ἐπιμόνως ἐζήτησε παρ' αὐτῆς τὴν πρωίαν μιάμιση δραχμὴ λόγῳ μὲν ὅπως ἀγοράσῃ μαλλὶν διὰ πλέξιμον, πράγματι δὲ ὅπως ἀποκτήσῃ τὴν Ἄνθοδέσμη, ἥτοι συλλογὴν ἐρωτικῶν φραμάτων καὶ αὐτὸς δὲ ὁ πιστὸς φύλαξ τῆς οἰκίας ὁ κύων Μαῦρος, κλεισθεὶς κατὰ λάθος ἐντὸς τοῦ οἴκου τὴν νύκτα, ἔσχε τὸ θράσος «ὁ ἀφιλότιμος» ὡς τὸν ἀπεκάλεσε ἡ κυρία Θεοδώρα νὰ ἐκπληρώσῃ ὅλας τὰς φυσικὰς του ἀνάγκας ἐντὸς τῆς σάλας, τὴν ὁποίαν ἀκριβῶς πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχε σφουγγαρίσει ἐπιμελῶς ἡ κυρία Θεοδώρα. Εἶχε λοιπὸν ἤδη λυγίσει διὰ τῶν ραβδισμῶν τὴν σπονδυλικὴν στήλην τοῦ Μαύρου· εἶχε καταφέρει τρεῖς κολάφους ἰσχυροὺς ἐπὶ τοῦ ρυπαροῦ ἀυχένου τῆς Βασίλω· εἶχεν ἀπειλήσει νὰ «καρυδώσῃ» τὴν Οὐρανίαν, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλεσε ταβανόσκουπαν καὶ προητοιμάζε γενναίαν δόσιν ραπισμάτων διὰ τὸν λαίμαργον υἱόν. Ἄλλὰ δὲν ἤρκουσαν πάντα ταῦτα πρὸς ἐξιλασμόν τῆς ὀργῆς τῆς· ἐπεζήτηε ἔριν διὰ νὰ ξεθυμάνῃ κατὰ τοῦ συζύγου τῆς καὶ τὴν ἀφορμὴν τῆς ἔριδος παρέσχε πρὸς αὐτὴν ἐν πάσῃ ἀθωότητι ὁ πτωχὸς Ζαχαρίας.

— Τί μεσοζύγιο καὶ διαζύγιο!... κάθου καὶ μοῦ κοπανῆς, μωρὲ ψωριάρη;... Τί σοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ, νὰ μὰς κάμῃς ρεζίλι πρῶτ' πρῶτ' στὴ γειτονιὰ μὲ τὰς σκλημάρας σου; αἱ;.."

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Θεοδώρας εἶχεν ἤδη φθάσει εἰς τοὺς διατόρους ἐκείνους τόνους τῶν ἐκτάκτων περιστά-

σεων, οἵτινες διέσπειρον τὸν φόβον εἰς δέκα λευγῶν ἀπόστασιν, ὡς οἱ βρυχηθμοὶ τοῦ βασιλέως τῆς ἐρήμου.

Ἡ Οὐρανία ἀκούσασα τὰς φωνὰς προσέδραμε καταλιποῦσα τὸ φύλλον τῆς ἐφημερίδος, ἧς ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιφυλλίδαν.

— Γλυκύτατέ μου πάτερ! εἶπε διατηροῦσα ἀκόμη τὴν φρασεολογίαν τοῦ μυθιστορήματος ὅπερ ἀνεγίνωσκεν, ἰδοῦσα τὴν ταρχὴν τοῦ γεννήτορος...

— Ὁ Θεέ μου!.. καὶ σὺ ἀκόμη!.. γλυκύτατος... ἐγὼ γλυκύτατος... φύγε!.. εἶπεν ὁ ἀτυχὴς πατὴρ ἀπομακρύνων αὐτὴν ζητοῦσαν νὰ τὸν περιπτυχθῆ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εὐαίσθητου κόρης ἐπλήσθησαν δακρύων. Τὴν ἐξάλλον ὀργὴν τῆς κυρίας Θεοδώρας ἤρχισαν ἤδη νὰ διαδέχεται ὁ φόβος.

— Βασίλω! ἐφώναζε... ποῦ εἶνε πάλι αὐτὴ ἡ βρωμιά! μὴ στέκεται κάτω καὶ Ζαχαρώνει μὲ τὸν ἀγαπητικόν τῆς.

— Ὡς καὶ αὐτὴ Ζαχαρώνει!... ὦ, μὰ εἶνε ἀνυπόφορον!.. ἐψιθύρισε ὁ κ. Ζαχαρίας μὲ φωνὴν ὁμοιάζουσαν πρὸς ἐπιθανάτιον βόγγον.

Ἄλλὰ τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ταρχῆς παρήγαγεν ἡ ἐμφάνισις τοῦ Μιμίκου ὅστις ἐξεληθὼν ἐκ τοῦ σχολείου εἰσεπήδησεν θορυβωδῶς εἰς τὴν οἰκίαν βυκανίζων γλύκισμα τὸ ὅποιον εἶχεν ὑπεξαίρεσει ἐκ τῆς σάκκας συμμαθητοῦ του καὶ κρυγάζων δῆθεν πρὸς δικαιολογίαν ἰν' ἀποφύγη τὰς ἐπιπλήξεις.

— Παππᾶ, παππᾶ!.. μούδιωσαν ἕνα γλυκό!

Ὁ κ. Ζαχαρίας κατέπεσε ὑπτίως ἐπὶ ἐνὸς ἀνακλίντρου.

— Ἐνα γιατρό! ἐφώναζεν ἡ κυρία Θεοδώρα ταραχθεῖσα, ἕνα γιατρὸ γρήγορα.

— Εἶδα νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἀντικρὺ ὁ γιατρός ὁ κύριος Ζαχαρίδης! εἶπεν ἡ Βασίλω.

Καὶ ἔσπευσε νὰ τὸν καλέσῃ, ἐνῶ ὁ ταλαίπωρος κ. Ζαχαρίας δι' ἐνὸς σπασμοῦ ἔδειξεν ὅτι ἤκουσε καὶ ἠσθάνθη ὡς τελευταίαν πληγὴν μαχαίρας τὸ ὄνομα τοῦ ἱατροῦ.

— Τί ἐπάθατε; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός ἀφοῦ διὰ προχείρου θεραπείας ἐβοήθησε τὸν κ. Ζαχαρίαν νὰ συνέλθῃ.

— Τί ἐπαθα; ἀπήντησε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ ὁ κ. Παραδραμένος. Μὰ δὲν γνωρίζετε ἱατρέ, τὸν προϋπολογισμόν τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸν φοβερὸν φόρον ἐπὶ τῆς Ζαχαρείως; Φαντάσου τὴν θέσιν ἐνὸς πτωχοῦ οἰκογενειάρχου! Νὰ μὲ λέγουν Ζαχαρίαν καὶ νὰ μὲ φωνάζῃ ἡ σύζυγός μου δυνατὰ διὰ νὰ τὰ ἀκούσουν οἱ εἰσπρακτορες! Καὶ ἐνῶ συλλογίζομαι τίνι τρόπῳ ν' ἀλλάξω τὸ ὄνομά μου καὶ νὰ ἀπομακρύνω ἐκ τῆς οἰκίας μου πᾶν εἶδος γλυκοῦ, νὰ ἔρχεται ἡ Ζαχαρούλα, νὰ ζητῆ γλυκάδι, νὰ θέλῃ γλυκάνισον, νὰ μὲ καλοῦν γλυκύτατον, νὰ φερῇ τὸ τέκνον μου γλυκίσματα, νὰ Ζαχαρώνῃ ἡ ὑπηρετριά μου!.."

Ὁ ἱατρός κατελήφθη ὑπὸ ἀσθέτου γέλωτος καὶ ἀπερχόμενος εἶπε πρὸς τὸν πολυπαθῆ οικοδεσπότην σοβαρῶς:

— Ἔχετε ὅμως ἀνάγκην ἀπὸ προφύλαξιν διότι ἀλλέως τρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ πάθετε ἀπὸ σακχαρώδη διαβήτην!

— Παππᾶ τί θὰ πῆ σακχαρώδης διαβήτης; ἠρώτησεν ὁ Μιμίκος τὸν πατέρα του ἀφοῦ ἀπῆλθεν ὁ ἱατρός.

— Σακχαρώδης διαβήτης, ἀπήντησε μὲ ὕφος ἐπίσημον ὁ κ. Ζαχαρίας, εἶνε τὸ μέτρον ἐκεῖνο μὲ τὸ ὅποιον μετροῦμεν τὴν Ζαχαρίαν, καὶ τὸ ὅποιον θὰ σοῦ βγάλω τὰ αὐτὰ ἐάν τολμήσῃς εἰς τὸ ἐξῆς νὰ τὴν κλέψῃς ἀπὸ τὸ βάζο!

ΣΤΡΕΨΙΔΟΧΗ